

[...]

30.270/II/PD

[...]

Mijnheer de Vice-Eerste Minister,

Ter zitting van 25 maart 1999 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een klacht onderzocht omwille van het feit dat een reisagentschap uit het Duitse taalgebied niet in het Duits kan toetreden tot het “Garantiefonds voor de reisagentschappen”. De bepalingen van de verzekering, noch de vragenlijst dienaangaande zijn in het Duits beschikbaar.

Tevens werd klacht ingediend omdat de wet tot regeling van het contract van reisorganisatie en reisbemiddeling niet in het Duits werd bekendgemaakt.

*

* *

Op de vragen om inlichtingen van de VCT antwoordde u op 12 februari 1999 het volgende:

“1. Artikel 36 van de wet van 16 februari 1994 tot regeling van het contract van reisorganisatie en reisbemiddeling (BS van 01.04.1995) luidt als volgt:

“Art. 36. De reisorganisator en/of de reisbemiddelaar die partij zijn bij het contract, dienen aan te tonen dat zij over voldoende garanties beschikken, om in geval van financieel onvermogen, hun verplichtingen jegens de reizigers verder na te komen.

Zij dienen ervoor te zorgen dat de reeds voldane bedragen aan de reizigers kunnen worden terugbetaald en, indien de reis reeds een aanvang heeft genomen, moeten zij zorgen voor de repatriëring van de reizigers.

De Koning kan de vorm en de voorwaarden bepalen waaraan deze garanties moeten voldoen.”

Aan deze bepaling werd uitvoering verleend door het Koninklijk Besluit van 25 april 1997 tot uitvoering van artikel 36 van de wet van 16 februari 1994 tot regeling van het contract van reisorganisatie en reisbemiddeling (BS van 13.06.1997).

Hierdoor werd een verplichte verzekering ingesteld.

2. Het Garantiefonds Reizen is een onderlinge verzekeringsvereniging naar privaatsrecht die toegelaten is en verzekeringsactiviteiten uitoefent op dezelfde wijze als alle andere verzekeringsondernemingen. Als dusdanig wordt zij nergens vernoemd in de reglementering betreffende het contract tot reisorganisatie en reisbemiddeling en wordt zij niet door de overheid belast met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat.”

*

* *

De bij KB van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT) zijn op private natuurlijke of rechtspersonen van toepassing voor zover zij concessiehouder zijn van een openbare dienst of belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de wet of de openbare machten hun hebben toevertrouwd in het belang van het algemeen, of voor zover zij optreden als private medewerkers van een openbare dienst (art. 1, § 1, 2° en art. 50 SWT).

Uit de door u verschaftte inlichtingen blijkt dat het Garantiefonds Reizen een onderlinge verzekeringsvereniging van privaatsrecht is die enkel als verzekeringsonderneming optreedt zoals alle andere verzekeringsondernemingen en die betreffende het contract reisorganisatie en –bemiddeling niet belast is met een taak van openbare dienst.

Derhalve is de VCT van oordeel dat de klacht tegen het Garantiefonds Reizen, ontvankelijk doch ongegrond is.

De VCT stelt daarnaast vast dat het een verplichte verzekering in hoofde van de reisorganisaties en/of de reisbemiddelaars betreft.

Volgens de vaste rechtspraak van de VCT zijn verzekeringspolissen die voor een privaat bedrijf wettelijk verplicht zijn, onderworpen aan artikel 52 SWT (cfr. advies nr. 3002 van 7 januari 1971). Luidens dit artikel gebruiken de private nijverheids, handels- of financiebedrijven de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels gevestigd zijn, voor de akten en bescheiden die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen en voor die welke bestemd zijn voor hun personeel. Dit artikel legt een verplichting op in hoofde van de reisorganisator of –bemiddelaar, doch niet in hoofde van de verzekeraar.

De VCT verwijst voor het overige naar de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument. De VCT is echter niet bevoegd op deze wet toezicht te houden.

Wat het gedeelte van de klacht betreft die betrekking heeft op de verschijning in het Duits van de wet tot regeling van het contract van reisorganisatie en reisbemiddeling, verwijst de VCT naar artikel 76 van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen, dat luidt als volgt:

“§1. – Binnen de perken van de begrotingskredieten wordt de arrondissementscommissaris bevoegd voor het Duits taalgebied belast met:

1° het opstellen en verspreiden van de officiële vertaling in het Duits van de wetten, decreten, ordonnanties, besluiten en verordeningen;

2° het verzamelen en inventariseren van de bestaande Duitse vertalingen van wetten, decreten, ordonnanties, besluiten en verordeningen, en de verspreiding ervan.

§2. – De arrondissementscommissaris bedoeld in § 1 past de Duitse rechtsterminologie toe die is vastgesteld door de Commissie bedoeld in artikel 77. Hij kan zich door derden vertalingen in het Duits laten bezorgen. De door zijn diensten verrichte prestaties kunnen worden vergoed tegen een bedrag dat door de Koning wordt bepaald.”

Een afschrift van dit advies wordt aan de heer L. VAN DEN BOSSCHE, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de klager gestuurd.

Met de meeste hoogachting,

De Voorzitter,

[...]